

LBRIS

We know
books

Scandal in Spring

Lisa Kleypas

Copyright © 2006 Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate.

*Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera*
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O dorință nebănuită
Lisa Kleypas

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLEYPAS, LISA

O dorință nebănuită / Lisa Kleypas
trad. din lb. engleză: Anca Dinu -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9333-4

I. Dinu, Anca (trad.)

821.111

LISA KLEYPAS

O dorință nebănuită

Traducere din limba engleză
Anca Dinu

LITERA
București

capitolul 1

- N-ar fi trebuit să-ți povestesc ce s-a întâmplat, a spus Daisy în aceeași seară, în timp ce măsură cu pasul, în sus și-n jos, salonul. N-ar trebui să te tulbure nimic, dată fiind starea ta. Dar, dacă nu spuneam cuiva, simțeam că explodez, lucru care te-ar fi tulburat, cred, și mai tare.

Sora ei mai mare și-a ridicat fruntea de pe umărul protector al soțului ei.

- Povestește-mi, a spus Lillian, luptând din greu cu un nou val de greață. Sunt tulburată doar atunci când oamenii se ascund de mine.

Stătea pe un fotoliu, sprijinindu-se de Westcliff, care îi întindea o linguriță cu înghețată de lămâie. Ea a închis ochii în timp ce îngheța; genele lungi și negre îi adunbreau obrazii palizi.

- Te simți mai bine? a întrebat-o Westcliff cu blândețe, ștergându-i o picătură care i se prelingea în colțul gurii.

Lillian a dat din cap. Era tot mai palidă.

- Da, îmi e mai bine, cred. Of! Roagă-te să fie băiat, Westcliff! Va fi singurul tău moștenitor. Eu nu mai trec niciodată prin așa ceva...

- Deschide gura, a zis el și i-a întins încă o linguriță de înghețată.

În orice altă zi, pe Daisy ar fi impresionat-o această scenă de familie... se întâmpla foarte rar s-o vadă cineva pe Lillian atât de vulnerabilă sau pe Marcus atât de blând și de preocupat. Dar Daisy era atât de absorbită de propriile probleme, încât nici nu-i observa.

- Tata mi-a dat un ultimatum! a izbucnit ea. În seara asta...

- Așteaptă puțin, a zis Westcliff, încercând să se îndrepte.

Soția lui s-a sprijinit și mai puternic de el, lăsând ca o mână să i se odihnească pe pântec. El i-a murmurat ceva, cu fața cufundată în părul ei negru, iar ea i-a răspuns cu un oftat.

Oricine ar fi fost martor la tandrețea cu care Westcliff își învăluia soția n-ar fi putut să nu remarce cât de mult se schimbase el, cel care era recunoscut pentru răceala firii sale. Devenise mai puțin distant - zâmbea mai mult, râdea mai des -, iar standardele sale legate de comportamentul în societate deveniseră mai puțin rigide. Ceea ce era un lucru bun, mai ales pentru cel care o avea drept soție pe Lillian și drept cumnată pe Daisy.

Ochii lui Westcliff, atât de întunecați la culoare încât păreau de-a dreptul negri, s-au strâns ușor, privind în direcția lui Daisy. Deși nu scosese vreun cuvânt, Daisy a înțeles din privirea lui că dorea s-o protejeze pe Lillian de orice sau de oricine i-ar fi tulburat liniștea.

Deodată, Daisy s-a simțit rușinată pentru că alergase la ei să le povestească cât de nedrept fusese tatăl ei. Ar fi trebuit să-și țină problemele pentru ea. Când colo, venise într-un suflet la sora ei mai mare, ca un copil răsfățat. Dar când Lillian a deschis ochii și a privit-o cu căldură, zâmbind, o mie de amintiri din copilăria lor au părut să plutească prin aer. Intimitatea dintre cele două surori era mai puternică decât orice încercare a unui soț protector.

- Haide, spune-mi! Ce-a zis căpcăunul? a întrebat-o Lillian, cuibărindu-se lângă Westcliff.

- Dacă nu-mi găsesc un soț până la sfârșitul lui mai, mi-l alege el. Și ghici cine e! Poți ghici?

- Nici nu-mi pot imagina că ar putea agreea pe cineva, a spus Lillian.

- Ba are un preferat, a răspuns Daisy. Singura persoană din lume cu care tata e de acord 100%.

Până și Westcliff începea să pară interesat de subiect.

- Îl cunosc?

- O să-l cunoști curând, a zis Daisy. Tata i-a trimis vorbă să vină încoace. Va sosi săptămâna viitoare la Hampshire, să participe la vânătoria de la moșie.

Westcliff a încercat să-și amintească toate numele pe care Thomas Bowman le adăugase recent pe lista invitaților la vânătoria de primăvară.

- Americanul? a întrebat el. Domnul Swift?

- Da.

Lillian a fixat-o pe Daisy cu privirea. Apoi, cu un oftat, și-a îngropat fața în pieptul lui Westcliff. La început, Daisy s-a temut că avea să izbucnească în plâns, dar curând și-a dat seama că Lillian doar chicotea, fără să se poată abține.

- Nu se poate... cât poate fi de absurd... nu e posibil...

- Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă tu ar trebui să te măriți cu el, s-a strâmbat Daisy.

Westcliff își muta privirea de la una din surori la cealaltă.

- Dar ce e în neregulă cu domnul Swift? Din câte mi-a spus tatăl tău, e un tip respectabil.

- Totul e în neregulă cu el, a spus Lillian, râzând.

- Dar tatăl tău îl stimează mult, a spus Westcliff.

- Tata se simte măgulit. Swift se străduiește să-i semene și se agață de fiecare cuvânt al lui.

Westcliff s-a gândit la vorbele soției sale în timp ce îi întindea iar o linguriță de înghețată. Ea a scos un sunet de plăcere când înghețata i-a alunecat pe gât.

- Tatăl tău exagerează când spune că domnul Swift e inteligent? o întreabă Westcliff pe Daisy.

- E inteligent, a recunoscut ea. Dar nu poți purta o discuție cu el. Îți pune o mie de întrebări, se așteaptă să-i dai o mie de detalii, dar el nu spune nimic.

- Poate e timid, a spus Westcliff.

Venise rândul lui Daisy să izbucnească în râs.

- Te asigur, domnule, că nu e deloc timid. Este...

A făcut o pauză, căutându-și cuvintele.

Răceala înăscută a lui Matthew Swift era însoțită de un aer de superioritate care îl făcea de-a dreptul nesuferit. Nu-i puteai spune nimic - el le știa pe toate. Daisy crescuse într-o familie care nu agrea compromisul, așa că nu era prea dornică să aibă în preajmă încă o persoană rigidă și certărească.

După părerea ei, faptul că se integra atât de bine în familie nu era un argument în favoarea lui.

Poate că Swift ar fi fost mai ușor de tolerat dacă ar fi fost cât de cât fermecător sau atrăgător. Dar nu fusese binecuvântat nici măcar cu un pic de grație. Nu avea nici simțul umorului. Și mai era și disproportionat: foarte înalt și deșirat. Își aminti cum îi atârna haina pe umerii largi; părea că înăuntrul ei nu se afla nimic.

- Cred că ar fi mai ușor să-ți spun că n-am *nici un* motiv să-l plac, în loc să-ți înșir toate câte nu-mi plac la el.

- Nu e nici măcar atrăgător, a recunoscut Lillian. Este un pachet ambulant de oase.

A atins ușor pieptul puternic al soțului ei, ca un semn de adorație mută față de fizicul lui puternic.

Westcliff părea amuzat.

- Are totuși și vreo calitate?

Ambele surori căzură pe gânduri.

- Are o dantură frumoasă, a spus Daisy într-un final.

- De unde știi? a întrebat-o Lillian. Nu zâmbește niciodată.

- Judecata voastră e prea severă, a spus Westcliff. Poate că domnul Swift s-a mai schimbat de când nu l-ai văzut.

- Nu într-atât încât să accept să mă mărit cu el, a zis Daisy.

- Nici nu trebuie, dacă nu-l vrei, spuse Lillian, vehementă, strângându-i mâna soțului ei. Nu-i așa, Westcliff?

- Așa e, iubit, a murmurat el.

- Și nu-i așa că nu-l vei lăsa pe tata să o ia pe Daisy de lângă mine? a insistat Lillian.

- Bineînțeles că nu. Totul se negociază pe lumea asta. Lillian s-a lipit de el, încrezătoare.

- Vezi? i s-a adresat lui Daisy. Nu trebuie să-ți faci probleme. Totul este sub control.

După care a căscat lung.

Văzând că pe sora ei o fura somnul, Daisy a zâmbit. Pe deasupra capului lui Lillian, ea i-a întâlnit privirea lui Westcliff și i-a făcut semn că voia să plece. El i-a răspuns dând din cap, iar privirea i s-a întors imediat spre Lillian, care era deja pe jumătate adormită. Daisy nu s-a putut împiedica să nu se întrebe dacă și pe ea avea s-o privească vreodată cu atâta dragoste un bărbat.

Daisy era convinsă că Westcliff avea să încerce s-o ajute, chiar și numai de dragul lui Lillian. Știa însă că, oricâtă influență ar fi avut, tatăl ei putea fi inflexibil.

Deși avea să i se împotrivescă din toate puterile tatălui ei, Daisy simțea totuși că nu avea prea multe șanse.

S-a oprit în prag, privind îngrijorată la perechea care rămăsese așezată. Lillian adormise deja, cu capul sprijinit de pieptul lui Westcliff. Acesta i-a surprins privirea îngrijorată.

- Tata... a început Daisy, apoi și-a mușcat limba.

Westcliff era partenerul de afaceri al tatălui său. Nu se cădea să i se plângă tocmai lui. Dar expresia lui blândă a încurajat-o să continue:

– M-a numit parazit, spuse ea în șoaptă, ca să n-o deranjeze pe Lillian. Mi-a zis că n-am făcut niciodată nimic pentru nimeni.

– Și tu ce i-ai răspuns? a întrebat-o Westcliff.

– Nu mi-a venit nimic în minte.

Westcliff i-a făcut semn să se apropie, iar ea l-a ascultat. Spre mirarea ei, i-a luat mâna într-a lui și a strâns-o ușor. Conteale, de obicei foarte circumspect, nu mai făcuse niciodată un asemenea gest.

– Daisy, a spus el cu blândețe, majoritatea vieților nu se remarcă prin realizări deosebite. Ci se măsoară într-un număr infinit de fapte mărunte. De fiecare dată când faci un gest frumos față de cineva sau îi aduci un zâmbet pe față, viața ta capătă sens. Nu te îndoi niciodată de valoarea ta. Lumea ar fi un loc mult mai pustiu fără Daisy Bowman.

Puțini oameni ar fi îndrăznit să spună că Stony Cross Park nu era unul dintre cele mai frumoase locuri din Anglia. Proprietatea din Hampshire era foarte vastă, cu păduri aproape de nepătruns, pajiști pline de flori, iar pe malul râului Itchen se înălța conacul impozant din piatră de culoarea mierii.

Totul era plin de viață. Mugurii de primăvară răsarău din covorul de frunze uscate, printre stejari și cedri, pe când în părțile mai întunecate ale pădurii înfloreau clopoșei.

Pajiștile erau pline de greieri care săreau printre primume și crețișoare, în timp ce fluturi cu aripi transparente, albastre, se roteau deasupra petalelor albe, delicate, ale nuferilor. Mirosea a primăvară, aerul era înmiresmat iar pajiștile erau de un verde crud.

După o călătorie de 12 ore cu trăsura, comparată de Lillian cu o călătorie prin iad, familiile Westcliff

și Bowman, însoțite de prietenii lor, ajunseră în sfârșit la Stony Cross Park.

În Hampshire, cerul avea altă culoare, era de un albastru mai deschis – și era mai multă liniște. Nu se auzea zgomot de trăsurile sau de potcoave lovind pavajul, nu erau nici vânzători ambulănți, nici cerșetori, nu se auzeau sirenele fabricilor – nimic din toată agitația asurzitoare a orașului. Aici auzai numai ciripit de măcăleandru, zgomotul făcut de ciocănitore și din când în când cel făcut de mișcarea rapidă, ca de săgeată, a câte unui pescăruș verde.

Lillian, căreia cândva traiul la țară i se păruse groaznic de plicticos, se bucura acum că venise la moșie. Îi pria atmosfera de la Stony Cross Park, iar după prima noapte petrecută aici arăta deja mult mai bine. Acum, că nu-și mai putea ascunde sarcina cu rochii largi, cu talia înaltă, nu mai putea să apară în public. Aici, la moșie, se bucura de o relativă libertate, deși avea să se limiteze la un număr restrâns de prieteni.

Spre marea sa bucurie, Daisy se instalase în dormitorul ei preferat. Acesta îi aparținuse cândva surorii lordului Westcliff, lady Aline, care locuia acum în America împreună cu soțul și cu fiul ei. Dormitorul avea și un cabinet minuscul care fusese adus din Franța, dintr-un castel din secolul al XVII-lea și recreat identic. I se adăugase doar o sofa, perfectă pentru citit sau moțait.

Ghemuită pe sofa, cu o carte în brațe, Daisy se simțea la adăpost de restul lumii. Dacă ar fi putut să rămână aici, la Stony Cross, pentru totdeauna, alături de sora ei! Imediat ce a gândit asta, și-a dat seama că nici așa n-ar fi fost complet fericită. Voia să-și trăiască propria viață... să aibă bărbatul ei, copiii ei.

Era pentru prima oară, din câte-și amintea Daisy, că ea și mama ei erau aliate. Le unise dorința de a împiedica căsătoria cu odiosul Matthew Swift.

– Ce mizerabil! exclamase Mercedes. Sunt convinsă că el i-a băgat în cap tatălui tău această idee. Am bănuir dintotdeauna că...

– Ce anume? a întrebat Daisy, dar Mercedes și-a lipir strâns buzele.

În timp ce studia lista invitațiilor, Mercedes i-a spus lui Daisy că urmau să sosească câțiva tineri prezentabili.

– Chiar dacă nu sunt primii născuți, provin din familii cu titlu nobiliar, a spus Mercedes. Și nu se știe niciodată... Câteodată se mai întâmplă și nenorociri... o boală fatală, un accident. Pot muri laolaltă câțiva membri ai aceleiași familii, iar soțul tău se poate trezi că preia titlul.

Încrăzătoare în calamitatea care avea să-i schimbe viața lui Daisy, Mercedes a reînceput să studieze atent lista.

Daisy aștepta nerăbdătoare sosirea lui Evie și a lui St. Vincent, spre sfârșitul săptămânii. Îi era nespun de dor de Evie, mai ales de când Annabelle era ocupată cu bebelușul ei, iar Lillian n-o mai putea însoți în plimbările ei.

În cea de-a treia zi de la sosirea în Hampshire, Daisy s-a hotărât să pornească la plimbare de una singură. A pornit pe o cărare care-i era cunoscută din vizitele anterioare. Era îmbrăcată într-o rochie de muselină albastră, înflorată, purta o pereche de ghete potrivite pentru drum și o pălărioară de paie cu panglici lungi.

Pe când traversa o pajiște inundată de apă, printre flori galbene de rostopască și flori roșii de roua-cerului, Daisy se gândea la problema ei.

De ce-i era atât de greu să-și găsească un bărbat?

Nu că n-ar fi vrut să se îndrăgostească. De fapt, era atât de receptivă la această idee, încât i se părea de-a dreptul nedrept că nu-și găsise încă perechea. Se străduise! Dar întotdeauna ceva nu se potrivea.

Dacă domnul avea vârsta potrivită, sigur era fie nepăsător, fie prea prețios. Dacă era blând și interesant, fie avea vârsta bunicului ei, fie avea vreo problemă, mirosea urât sau o scuipa ori de câte ori îi vorbea.

Daisy știa că nu era vreo frumusețe. Era minionă și slăbuță și, deși primise complimente pentru ochii ei sau părul întunecat, contrastând plăcut cu pielea albă, auzise de prea multe ori cuvinte precum „ca un elf” sau „poznașă” la adresa ei. Femeile care semănau cu un elf nu atrăgeau același număr de potențenți precum cele care erau comparate cu Venus.

I se spusese adesea și că petrecea prea mult timp citind, ceea ce era probabil adevărat. Dacă i s-ar fi permis, Daisy și-ar fi petrecut întreaga zi citind și visând. Orice bărbat de bun-simț ar fi ajuns la concluzia că nu ar fi fost o soție potrivită, că nu s-ar fi ocupat de casă așa cum se cuvine. O concluzie cât se poate de corectă.

Lui Daisy chiar nu-i păsa ce anume trebuia să conțină o cămară sau de cât săpun era nevoie în ziua în care se spălau rufe. O interesau mai mult romanele, poezia, istoria, tot ce-i permitea să zboare pe aripile fanteziei. Obişnuia să se uite pe geam, fără țintă, în timp ce imaginația o purta în aventuri exotice, călătorind pe un covor fermecat, traversând oceane, căutând comori pe insule tropicale.

În visurile lui Daisy apăreau și bărbați care o înfiorau, inspirați de poveștile cu eroi curajoși, cu porniri nobile. Iar acești bărbați imaginari erau mult mai interesanți decât cei reali... vorbeau cu cuvinte alese, excelau în duelurile cu spada și știau să le fure doamnelor câte o sărutare.

Bineînțeles că Daisy nu era atât de naivă încât să creadă că asemenea bărbați existau cu adevărat, dar trebuia să recunoască că, în comparație cu ei, bărbații reali erau... *anoști*.

Și-a ridicat fața spre soarele blând care-și arunca un mănunchi de raze printre frunzele copacilor, Daisy cânta un cântec alert, numit „Fata bătrână de la mansardă”:

*Hai, veniți, bogați, săraci,
Mai deștepți sau prostănaci,
Să vină orice bărbat
Că eu nu m-am măritat.*

A ajuns curând acolo unde dorea: la o fântână la care mai venise de câteva ori, însoțită de alte fete de vârsta ei, tot nemăritate. Era o fântână a dorințelor. Tradiția spunea că aici locuia un spirit care îți îndeplinea orice dorință, dacă aruncai un ac. Există însă și un pericol: dacă te apropiai prea mult, spiritul te putea trage în fântână și-i deveneai soție, pentru totdeauna.

Până acum, Daisy își pusese dorințe doar în numele prietenelor ei – și toate se împliniseră. Acum avea nevoie ca magia să funcționeze și pentru ea.

Și-a scos pălăria și a așezat-o pe jos, apoi s-a apropiat de fântână și a privit în apa tulbure. Și-a strecurat mâna în buzunar și a scos o hârtie în care erau înfipse mai multe ace.

– Spirit al fântânii, eu n-am avut norocul să-mi gădesc soțul visat, așa că te las pe tine. Nu-ți pun nici o condiție, nu-ți cer nimic în mod special. Vreau doar să-l găsești pe bărbatul potrivit mie. Și să știi că nu am idei preconcepute.

A aruncat acele în fântână. Metalul a strălucit prin aer, înainte să atingă suprafața agitată a apei și să se scufunde în apa tulbure.

– Ar fi bine ca toate acele să se concentreze la aceeași dorință, a spus ea.

A rămas câteva clipe cu ochii închiși, gândindu-se. Sunetul scos de o pitulice care prindea o insectă din zbor a acoperit sunetul apei.

Din spatele ei s-a auzit un trosnet, ca o creangă ruptă.

Daisy s-a întors și a văzut un bărbat apropiindu-se de ea. Era la numai câțiva metri depărtare. Crezuse că era singură și când colo cineva era atât de aproape! Inima îi bătea cu putere.

Era la fel de înalt și de vânos ca și soțul lui Annabelle. Părea însă mai tânăr – probabil nu împlinise încă 30 de ani.

– Iartă-mă, a spus el încet, surprinzându-i expresia. N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat, a mințit ea, chiar dacă pulsul i se accelerase nebunește. Am fost doar... puțin surprinsă.

El s-a apropiat de ea, ținându-și mâinile în buzunare.

– Am sosit în urmă cu câteva ore. Mi s-a spus că ai ieșit la plimbare.

Îl se părea cunoscut. Și el o privea de parcă s-ar fi așteptat ca Daisy să-l recunoască. Dar ei i se întâmpla adesea să uite persoane cărora le fusese prezentată.

– Ești oaspetele lordului Westcliff? a încercat ea disperată să și-l amintească.

El a privit-o amuzat.

– Da, domnișoară Bowman.

Știa și cum o cheamă. Daisy l-a privit și mai intrigată. Nu-și imagina cum de putuse să uite un bărbat atât de atrăgător. Avea trăsături puternice, bine conturate. Era prea masculin ca să poată fi numit frumos. Un bărbat remarcabil. Ochii lui albaștri contrastau cu pielea bronzată. Avea ceva extraordinar, ca o forță care o făcu să se dea un pas înapoi.

El s-a aplecat să o privească și atunci ea și-a dat seama că era tuns mult mai scurt decât obișnuiau europenii. Era tuns în stil american. De fapt, și vorbea cu accent